Сповита пелюстками, як дитя,
Злетіла в небо журавлина пісня...
Чому ми відкладаєм на опісля
Найкращі миті нашого життя?

Чому завчас відходим в небуття,
Коли без нас уже давно там тісно,
Й на вигинах земної днини, звісно,
Так й не розкриєм суті свого "я"?

Кермуй собою! Хай невпинно розум
Вишкребує із справ травневі грози,
Тоді тобі віддячиться земля.

Загинеш, коли мисль твоя осліпне,
Як зором серця не полинеш в літо,
А совість виїсть збайдужіння тля.